

Hva med gudstjenester og hellige handlinger i 2020?

Gudstjenester, i ordets videste forstand, skal understrekes som navet i kirken i Stavanger. Noen hovedtrekk omkring gudstjenestetenkningen i prosjektet:

- Gudstjenestetilbudet bør sees på i sin helhet. Utnytter vi fullt ut gudstjenestepotensialet mht. å ha 17 kirkebygg innenfor en geografisk liten radius?
- Gudstjenestene er bedre besøkt i Stavanger enn i andre byer. Det er derfor viktig å beholde alle kirkebyggene til gudstjenestefeiring, men ikke nødvendigvis til parallelle arrangementer.
- Kirken skal nå flest mulig med gudstjenester. Er det i dette perspektivet smart at det foregår 17 parallelle gudstjenester basert på «samme lest» søndag kl. 11?
- I dag tilhører befolkningen én lokalkirke. Ved større menighetsgrenser, vil det være 2-4 lokalkirker man formelt tilhører. Kan dette gi mulighet til et mer mangfoldig gudstjenestetilbud som når flere enn i dag? Kan man videreutvikle det lokale perspektivet også når det geografiske området blir noe større?
- I hvilken grad er gudstjenestene rettet mot de ulike delene av befolkningen? Kan vi sikre at alle som ønsker det har et ok tilbud? Hva med ulikhetene som framkommer i de 69 levekårssonene? Hva med den delen av befolkningen som snakker lite norsk? Hva med 16-30-åringene osv.?
- Det er gudstjenesteforordningen som definerer antall høymesser. Noen menigheter opplever dette som et hinder for lokale initiativ og særpreg. Forordningen definerer også ressurs-tilgangen. Kan menighetene i større grad være frigjort fra forordningen, og i større grad selv definere gudstjenesteønskene?
- «Lekmannsgudstjenester» eller andre gudstjenester i hovedsak basert på frivillige medarbeidere ønskes noen steder som et gudstjeneste-supplement som markerer frivilligheten på alvor.
- Gudstjenester med ulike musikalske stilarter etterspørres.
- Gudstjenestebegrepet oppleves forskjellig blant folk. Ved å fokusere på «hellige handlinger», har styringsgruppa sett potentialet i et vidt gudstjenestebegrep. Vi har konstatert at mange opplever seg som deltakere på en gudstjeneste, der andre vil tenke det «bare» var en andakt, en liturgisk avslutning, en enkel nattverd, en morgenbønn osv.
- Et utvidet gudstjenestebegrep vil gi flere fordeler:
 - o Flere vil kunne si de har deltatt på gudstjenester, noe som kan redusere terskelen fra «lavterskel-tiltak» til høymessen.
 - o Flere vil kunne si at gudstjenestedeltakelse er viktig for deres kristenliv.
 - o Kirken kan i større grad tydeliggjøre at gudstjenester er kjernevirksomheten, ved at gudstjenester feires flere ganger ukentlig, kanskje hver dag.
 - o Gudstjenestene kan oppleves relevante for flere, ved at de ikke blir ensbetydende med søndag kl. 11.
 - o Kirkens medarbeidere blir utfordret og påminnet om å ta de enkle hellige handlingene på alvor i alle arrangementer og tiltak, i det gudstjeneste-ordet tas i bruk.
 - o Høymessens ulike ledd kan i større grad trekkes inn i andre hellige handlinger.

- Kirkens kommunikasjon blir tydeligere ved at gudstjenesteordet benyttes oftere i stedet for «insider-språk» som «kveldsmesse, liturgisk avslutning, morgenbønn, andakt» osv.
- Risikoen ved et utvidet gudstjenestetilbud og mangfoldig gudstjenesteuttrykk er om enda flere enn i dag opplever menighetenes hovedsamling på søndagen som uviktig. Samtidig håper styringsgruppa effekten vil være motsatt og flere vil ønske å delta også i søndagens gudstjenester.
- Dersom de nye soknene ønsker å opprettholde gudstjenestetilbudet mest mulig likt dagens, kan man vedta dette lokalt. Men dersom en ønsker å bruke ressursene andre steder eller på andre måter, blir det større handlingsrom for å gjøre slike valg.